

Zij namen niets mee op hun wankel
reis, niets dan wat rest van een eetbare
hartschelp: een holte gewaaierd in kalksteen

en zeelicht, wat schemer gestold
om een vorm van verdwijnen.

Ruwharige wol bedekte hun leden, om
de lende van vlas en rafelig koord.
Stokken van vruchthout om het weggaan

te stutten, om de voeten het schamele
windsel van bast.

En voedsel vonden zij in valooft,
nachtelijke bramen, een bete broods,
uit een geruwde hand. Of in een enkel woord

dat zij uit alle stilte
verinnigd voor elkander braken.

Uit: Hartschelp
De Geus, Breda, 2007

Paul Hermans